

United Nations
Nations Unies

International
Criminal Tribunal
for the former
Yugoslavia

Tribunal Pénal
International pour
l'ex-Yougoslavie

SAŽETAK PRESUDE

(Isključivo za medije. Nije zvaničan dokument)

VEĆA

Hag, 14. septembar 2009.

Sažetak presude Florence Hartmann

U nastavku sledi sažetak presude koju je danas pročitao sudija Moloto:

Specijalno imenovano pretresno veće danas zaseda radi izricanja presude u predmetu protiv Florence Hartmann. Ja ću sada ukratko izneti istorijat postupka u ovom predmetu, merodavno pravo, glavne argumente strana i, na kraju, nalaze Veća. Veće naglašava da pismena presuda, koja će biti dostupna po završetku ove sednice, predstavlja jedini merodavni prikaz nalaza Veća u ovom predmetu.

Na početku, osvrnuo bih se na istorijat postupka i na optužnicu.

Operativni nalog umesto optužnice zaveden je 27. oktobra 2008. U njemu se navodi da je optužena Florence Hartmann svesno i hotimično omela sprovođenje pravde time što je obelodanila sadržaj, navodni efekat i poverljivu prirodu dve odluke Žalbenog veća u predmetu protiv Slobodana Miloševića, u jednoj knjizi i jednom članku čiji je ona autor. Na osnovu gorenavedenog, optužena se tereti po dve tačke za nepoštovanje suda, kažnjivo na osnovu pravila 77(A)(ii) Pravilnika o postupku i dokazima ovoga Suda.

Pretres je tekao od 15. do 17. juna, a završen je 1. jula 2009. Strane su dostavile završne podneske 2. jula, a iznele svoju završnu reč 3. jula 2009. Veće je saslušalo viva voce svedočenje dva svedoka optužbe i dva svedoka obrane. Izjava jednog svedoka optužbe usvojena je u spis u sklopu jednog zajedničkog podneska.

Sada ću ukratko izneti pravne odredbe merodavne za ovaj predmet.

Jasno je utvrđeno da Međunarodni sud poseduje inherentnu nadležnost da krivično goni i kažnjava optužene za nepoštovanje suda. Ta inherentna nadležnost proističe iz pravosudnog ovlašćenja Međunarodnog suda da onemogući svako ometanje u vršenju svojih nadležnosti u skladu sa Statutom i da obezbedi obavljanje svojih osnovnih pravosudnih funkcija. Optužena se tereti po pravilu 77(A)(ii) Pravilnika kojim se predviđa da

Internet adresa: <http://www.icty.org>

Služba za medije/komunikacije

Churchillplein 1, 2517 JW The Hague. P.O. Box 13888, 2501 EW The Hague. The Netherlands

Tel.: +31-70-512-5343; 512-5356 Fax: +31-70-512-5355

„Međunarodni sud može da proglaši krivim za nepoštovanje suda one koji svesno i hotimično ometaju sprovođenje pravde, uključujući svaku osobu koja (ii) obelodani informacije koje se odnose na taj postupak, svesno time kršeći nalog veća.”

Elementi ovog oblika nepoštovanja suda jesu obelodanjivanje poverljivih informacija trećem licu ili javnosti, uprkos nalogu Suda. Neophodno je da osoba odgovorna za obelodanjivanje takvih informacija tako postupi sa svesću da time krši nalog veća.

Prelazim sada na argumente strana i raspravu Veća o tome jesu li u ovom predmetu zastupljeni svi nužni elementi.

Obrana je iznela tvrdnju da činjenični navodi u ovom predmetu nisu dovoljno ozbiljni da opravdaju pokretanje krivičnog postupka po pravilu 77 Pravilnika. Obrana je takođe iznela tvrdnju da Međunarodni sud nema nadležnost da postupa po pravilu 77 osim ako ne dođe „stvarnog rizika” za sprovođenje pravde. Međutim, Veće je zaključilo da *svako* svesno i hotimično postupanje kojim se ometa sprovođenje pravde može biti osnov za pokretanje krivičnog postupka zbog nepoštovanja suda. Kao što se detaljnije izlaže u pisanoj presudi, Veće je zaključilo da je pomenute činioce primerenije uzeti u obzir prilikom odmeravanja kazne.

Kad je pak reč o elementu *actus reus*, strane su se sporazumele oko činjenice da je optužena bila jedini autor i knjige i članka na kojima se zasnivaju optužbe protiv nje.

Optužba je iznela argument da je u ovom predmetu dokazan *actus reus* za obe tačke optužnice. Obrana je, između ostalog, iznela da se *actus reus* ne može dokazati pošto su i Međunarodni sud, i tražilac zaštitnih mera na koje se odnose dve pomenute odluke Žalbenog veća, već bili izneli u javnost iste one informacije za koje se optužena tereti da ih je obelodanila. Veće ističe da, prema dosadašnjoj sudskoj praksi ovog Međunarodnog suda, svaka odluka ostaje poverljiva sve dok neko veće izričito ne odluči drugačije. Kao što se detaljnije izlaže u pisanoj presudi, Veće je zaključilo da je argument obrane, prema kojem su dve odluke Žalbenog veća izgubile poverljivi status bilo usled toga što je Međunarodni sud počinio *actus contrarius*, bilo zato što se sam tražilac mera zaštite istih odrekao, neutemeljen. Povrh toga, brojni argumenti obrane s tim u vezi zasnivaju se na pogrešnom tumačenju obima krivičnog dela za koje se optužena tereti, to jest na njegovom svođenju na četiri činjenice: prvo, postojanje odluka Žalbenog veća i datum kada su one donete; drugo, poverljiva priroda odluka Žalbenog veća; treće, identitet tražioca zaštitnih mera za date dokumente; i četvrto, činjenica da su zaštitne mere koje je tražilac zahtevao za te dokumente izrečene. Prema tvrdnjama odbrane, optužena se ne tereti za obelodanjivanje pravnog obrazloženja u dvema odlukama Žalbenog veća pa, shodno tome, ne postoji valjani

pravni temelj za kažnjavanje optužene zbog obelodanjivanja pravnog obrazloženja Žalbenog veća. No, u optužnici jasno stoji da se optužena tereti za obelodanjivanje sadržaja, navodnog efekta i poverljive prirode dveju odluka Žalbenog veća. Time se, kao što je to detaljnije izneto u pisanoj presudi, pravno obrazloženje Žalbenog veća ne ostavlja po strani. Pored toga, Veće je zaključilo da je optužena objavila više nego samo one četiri činjenice na koje se, prema navodima odbrane, ograničava optužnica.

Veće je zaključilo da je optužena u svojoj knjizi obelodanila poverljive informacije navedene u odlukama Žalbenog veća. Informacije koje se nalaze na relevantnim stranicama njene knjige navode se i u članku koji je optužena, kako sama kaže, objavila kao englesku verziju delova svoje knjige. Veće je ustanovilo da su odluke Žalbenog veća, zbog čijeg se obelodanjivanja optužena goni, bile poverljive u vreme kada ih je optužena objavila, štaviše one i dan danas uživaju poverljivi status. Iako je Veće zaključilo da su neke od informacija koje je optužena obelodanila u svojim publikacijama zaista već bile dostupne javnosti, ta činjenica sama po sebi ne potire *actus reus* krivičnog dela za koje se optužena goni. Veće je temeljno razmotrilo raspoložive dokaze i uverilo se van razumne sumnje da je pisanjem i objavljivanjem knjige i članka optužena otkrila poverljive informacije navedene u odlukama Žalbenog veća i, tim putem, obelodanila informacije kršeći nalog Veća.

Kad je reč o *mens rea*, optužba je iznela argument da je optužena imala saznanja za koja se tereti u obe tačke optužnice, a na osnovu sledećeg: prvo, ona u svojoj knjizi izričito pominje poverljivu prirodu odluka Žalbenog veća; drugo, po objavljivanju knjige, a pre objavljivanja članka, dobila je pismo Sekretara Međunarodnog suda, čime joj je "stavljeno do znanja" da je neprimereno obelodanjivanje poverljivih informacija problematično; i treće, postoje kontekstualne informacije u prilog takvom zaključku.

Prema argumentima odbrane, optužba nije dokazala da je optužena konkretno imala nameru da ometa sprovođenje pravde. Kao što se detaljnije iznosi u pisanoj presudi, Veće je odbacilo definiciju *mens rea* kakvu predlaže obrana. Pored toga, odbrana je iznela tvrdnju da je optužena možda pogrešno shvatila činjenice i/ili merodavno pravo kad je objavila relevantne informacije. Iz razloga navedenih u pisanoj presudi, Veće je zaključilo da taj argument ne stoji, i to zbog reči i dela same optužene. Veće je takođe uzelo u obzir činjenicu da je optužena, budući da je od 2000. do 2006. bila predstavnik za štampu bivšeg glavnog tužioca Međunarodnog suda Carle del Ponte, vrlo dobro znala šta se podrazumeva pod poverljivom sudskom odlukom. Ukratko, Veće se uverilo van razumne sumnje da je optužena imala *mens rea* nužan za onaj oblik nepoštovanja Suda za koji se ona tereti, to jest da je otkrila poverljive informacije svesno time prekršivši sudski nalog.

Shodno tome, Veće je ustanovilo da je optužba dokazala van razumne sumnje da je optužena svesno i hotimično omela sprovođenje pravde i time počinila krivično delo nepoštovanja suda po obe tačke optužnice.

A sada nekoliko reči o odmeravanju kazne. U skladu sa članom 24 Statuta i pravilom 101 Pravilnika, Veće je uzelo u obzir više činilaca prilikom odmeravanja odgovarajuće kazne za optuženu, kao što se to detaljnije navodi u pisanoj presudi. Veće je sa posebnom pažnjom ocenilo rizik da dođe do ometanja pravde usled postupaka optužene. Po proceni Veća, taj rizik je stvaran i ozbiljan. Veće je zaključilo da postupci optužene mogu da odvrate suverene države od saradnje s Međunarodnim sudom kada je reč o dostavljanju dokaznih materijala. To pak nužno utiče na sposobnost Međunarodnog suda da ostvari svoju nadležnost u pogledu krivičnog gonjenja i kažnjavanja teških kršenja humanitarnog prava u skladu sa svojim mandatom. Poverenje javnosti u delotvornost zaštitinih mera, naloga i odluka Međunarodnog suda od ključnog je značaja za uspeh u radu. Prilikom odmeravanja odgovarajuće kazne, Veće je takođe uzelo u obzir to da je nužno odvratiti samu optuženu, ili bilo koje drugo lice, od daljeg neprimerenog objavljivanja poverljivih informacija.

Međutim, Veće je uzelo u obzir i činjenicu da su neke od informacija koje je optužena objavila već bile dostupne javnosti. Takođe je imalo na umu i činjenicu da knjiga optužene nije postigla uspeh na tržištu, te da ona svom izdavaču duguje otprilike 10 000 evra. Optužena je sarađivala s Međunarodnim sudom tokom cele istrage i suđenja i, koliko je poznato ovom Veću, nije ranije bila osuđivana.

Optužba je iznela da, u datim okolnostima, zatvorska kazna ne bi bila primerena i preporučila novčanu kaznu od 7 000 do 15 000 evra. Obrana je izjavila da, u slučaju da optužena bude osuđena, njoj valja izdati nalog “sedi s mirom i dobro se ponaša” i da “ne raspravlja u javnosti o odlukama Žalbenog veća niti o njihovoj sadržini”.

Prema Pravilu 77(G) Pravilnika, za lice osuđeno zbog nepoštovanja suda predviđa se maksimalna kazna od sedam godina zatvora, novčana kazna od 100 000 eura ili oboje.

Gospođo Hartmann, molim vas ustanite.

I z gorenavedenih razloga, pošto je razmotrilo sve dokaze i argumente strana u postupku, Veće na osnovu Statuta Međunarodnog suda i pravila 77 i 77bis Pravilnika proglašava optuženu krivom za sledeće:

Tačka 1: svesno i hotimično ometanje sprovođenja pravde Međunarodnog suda obelodanjivanjem informacija suprotno nalogu Žalbenog veća od 20. septembra 2005. i nalogu Žalbenog veća od 6. aprila 2006., tako što je 10. septembra 2007. napisala i objavila knjigu *Paix et châtement* („Mir i kazna”) u izdanju Flammariona; i

Tačka 2: svesno i hotimično ometanje sprovođenja pravde Međunarodnog suda obelodanjivanjem informacija suprotno nalogu Žalbenog veća od 20. septembra 2005. i nalogu Žalbenog veća od 6. aprila 2006., tako što je napisala članak pod naslovom “Sakriveni ključni dokumenti o genocidu”, koji je 21. januara 2008. objavio Bosanski institut.

Optužena se osuđuje na novčanu kaznu od 7000 evra, u dve rate od po 3500 evra. Prvu ratu valja platiti do 14. oktobra 2009, a drugu do 14. novembra 2009.
